

(1-7-10)
Hildisch

146124

=====

DET OFFENTLIGES FORBRYTELSEER MOT DIETRICH HILDISCH OG FAMILIE.

=====

Av Poterkin.

Innen kan ved rette konstatere at generalkonsul Hildisch har begått noe som i strikte strafferettslig henseende er brådefullt under okkupasjonen. Det er bare tøilesløse, "frigjorte" menn, institusjoner og aviser som har opført sig ~~stift~~ mot Hildisch-komplekset og naa etter hans tragiske død - mot hans minne - som om han skulde være en straffedømt mann.

Etter "frigjøringen" hadde de for denne og lignende menneske- og formuesjakt, i nyjuridiske former, spesialkonstruerte myndigheter 4 aar og ca. 4 maaneder til aa forberede en politisk rettergang mot ham, ~~av den norske saakjendte type~~ ^{(Som regel (Arakhanovs) type)} med forhaandskjøring i pressen av en røverromanaktig "tiltalebeslutning", muliggi ved at embeds- eller tjenestemenn ^{Arakhanov} ulovlig ^(og for betaling?) utleverer til pressen ting som tjenestemennene ^{stille} er blitt bekjendt med i tjenestens medfø

Men landssvikkobbelet gikk ikke i rette med Hildisch og fikk ham dømt. Derimot sperret man ham inne i en oplagt ulovlig frihetsberøvelse i 2 aar og 7 maaneder. Mens han saaledes var b avskaaret fra aa vareta sitt tarv, blev hjemmet, Drammensveien 6.

ribbet for sitt innbo og kunstskatter og revet ned. Etterpaa opføres paa den 5 maals tomt tre svære aksjebygg for beaumonden. Overlege L e i k v a m som forstod at "fengslingen" av Hildisch var bort i natten og dødbringende for den syke mann, faar ham ett uttrettelig arbeid ut av fengslet. I den første tid av fengselsopholdet hadde en vokter - fortalte Hildisch - sparket dobbeltsidig brokk paa den gamle, syke mann, som ikke hadde reist sig hurtig nokk i rettstilling. - Generalkonsul Hildisch døde den 16. september 1949 - 83 aar gammel. Under fengselsopholdet hadde hann tatt av ca. 45. kg.

Det faktum at myndighetene ikke gikk i rette med Hildisch og dømte ham stiller uten tvil Erstatningsdirektoratets og tilsynsmannen, HRadv. Gunnar M e l l b y es frihaandsdisponeri av Hildischformuen - uten noesomhelst santykke fra rette vedkomme desn side i et alvorlig ~~egentlig~~ ^{egentlig} ~~brinnende~~ lys.

Dette opsiktsvekkende og naa i Norge meget omtalt forhold bør ~~naa~~ ^{stille} en kommisjon granske, istedenfor at man sjikanere

dem som trekker disse eiendommelige foreteelser frem, i ~~dagens lys~~.

Det er ganske klart at visse i Hildischsaken impliserte personer er begyndt aa bli nervøse og har trykket paa myndighetene. Men det er altfor desperate skridt ~~ulovlig aa ta~~ ^a ~~best og~~ bemektige sig manuskript til Potemkins 2. Hildischartikkel.

^c HILDISCH EIET PRAKTISK TALT INTET, MEN BESTYRTE SIN HUSTRUS FORMUE.

Det alvorligste for de egenraadige forvaltere, og de som maa uroe Erstatningsdirektoratet, dets ^(Herr Sjur Lindebrække) daværende direktør, ledere for dets avdeling for "opsporing" ^(Herr Jannik Lindbæk) f.eks., og den almektige tilsynsmann, herr Gunnar Mellbye og hans nidkjære fullmektig, ORsakf. Olaf N e r g a a r d og gjøre ~~disse~~ pryddplanter i den norske juriststand noe mindre sterke i troen paa en lykkelig utgang paa ~~sin~~ skalten og valten med nestens gods, er den omstendighet, at det var fru Hildisch som eiet formuen i kraft av ektepakt, og det kan ikke sees at hennes nasjonale holdning ^{overhode} er blitt anfektet av myndighetene. Hun eiet Drammensveien 61 med innbo og løsøre, Meinichs gt 25, og Oslofjorden perle, det vidunderlige landsted Odden paa Custøen. Og naa er retten gaatt over til hennes arvinger. *Som det nå selvstendig mangler.*

Som et lite bidrag til den evt. kriminalpolitimesse etterforskning og som en vekker for raske bo-konsumenter skal Potemkin bringe en liten pedagogisk smakebit fra ektepakten, tinglest i Christiania 6. august 1896: ".... ~~Erstatningen~~, den vordende hustru, forbeholder sig fri raadighet over sitt særøie, men ^{for} ~~for~~ det tilfelle at hun skulde

Ektepakten

overgi samme helt eller delvis til sin nuværende forlovedes og
 vordende ektemanns forvaltning, skal denne forvaltning kun ansees
 som en rent personlig rett for ektemannen, hvorav heller ikke utø-
 velsen skal kunne overdras noen annen, og som aldri av tredjemann
 skal kunne belegges med arrest, eller paa annen maate legges for-
 dring paa, mens ektemannen til enhver tid kan gi avkald paa samme.

I denne ~~gjørlige~~ ^{gjørlige} tid da den med de politiske ~~strømninger~~ ^{strømningen}
 omdrivende ANDENNS-juss synes aa beherske norsk rettsliv til skade
 for rettssikkerheten i Norge kan det ^(netop i denne sammenheng) kanskje ikke skade aa minne
 om en fundamental, ^{og gjellende} rettssetning, uttrykt i Kong Christian V's Norske
 Lov 5-1-2:

" Alle Contracter, som frivilligen giøris af dennem, der
 ere Myndige, og komne til deris ^Lavalder, vare sig kiøb, Sal, Gave
 Mageskifte, Pant, Laan, Leie, Forpligter, Forløfter og andet ved hvad
 Navn det nævnis kand, som ikke er imod Loven, eller Erbarhed, skull
 holdis i alle deris Ord og Puncter, saasom de indgangne ere".

Lovstedet er et i norsk rett ^{fundamentalt} direktiv
 til kontrahenter, og ^{til kontrahenter, og} ~~s~~like avtaler skal
 selvsagt respekteres av det offentlige. Det faktiske forhold at hustruen eiet alt uttrykker
 Hildisch i et brev til sin forsvarer, adv. Heuch Bugge slik:
 "..... jeg regner med at min hustru alt ialt og i løpet av aarene
 i arv har mottatt over 1.500.000.- en million femhundretusen kron
 Fra 1902 til 1906 da min mor døde bestyrte jeg garveriet for henn
 og hadde en gasje fra 4 tusen som steg til 10 tusen kroner. I 190
 ble min hustru eneeier av Hildisch Lederfabriker, som i 1918 forh
 aksjekapitalen til kr. 1.200.000.-kr. ved opskrivning av verdiene.
 H.s Lederfabriker har saaledes tilhørt min hustru som eneeier si
 hele.
 1906, d.v.s. i ~~xxxx~~ 40 aar. Jeg kan gjennom selvangivelsene og av
 fabrikkens bøker bevise at jeg ikke har været i besidelse av noen
 formue. De ca. 10.000.-kr. som var min arvelodd efter min mor
 overdro jeg som gave til mine søstre. Personlig forsikrer jeg paa
 ære og samvittighet at jeg aldri har besittet noen formue, da jo

hele inntekten i Laderfabrikkene tilhørte min hustru. For å oppnå remburser og kreditter både her og i utlandet i min egeskap av bestyrer og forvalter forlangte man ikke alene fabr.s garanti, men også min og spesielt min hustrus garanti, da man jo var på det rene med at det var min hustru som eiet all kapital.

Helt siden 1908, da jeg tok fatt på fetthydrering og like til 1939 har jeg ikke alene oppbrukt de inntekter jeg hadde som bestyrer, men også av lisenser, og rakk ikke dette dekket min hustru det manglende. De mange eksperimenter som jeg drev på med i den lange tid, både her, men mest i utlandet, hvor jeg leiet laboratorier og laboranter for mine eksperimenter har brukt opp alle mine inntekter gjennom alle disse år.

Alle mine oppfinnelser er således ene og alene kommet landet til gode, og jeg har aldri en eneste gang beregnet meg noen fortjeneste herav..

Bl.a. kan jeg tilslutt nevne at det er mig som har frembragt den polimeriserte sildeolje, som jeg i et foredrag i Bergen i 1937 for Sildesalgslaget kunne meddele at sildeoljen nå var bragt over i den menneskelige ernæring som olje. Under hele krigen har fabrikkene i Norge kunnet benytte denne olje i hermetikkindustrien, og Bjelland i Stavanger har uttalt at heretter vilde man ikke benytte en kilo olivenolje mere."..

Hildisch var visstnokk den første i verden som begynte med barken av Mangrotreet til garvning. Dette ga god last hjem fra Mombassa for den norske Østafrikalinje.

Erstatningsdirektoratet og "tilsynsmannen"

neker å la Hildischboet betale patentavgiftene, slik at Hildisch's patentrettigheter tapes!

Mens Hildisch sitter i Aakebergveiens fengsel faar han følgende hyggelige brev, signert av adv. Gunnar Hellbyes fullmektig, Olaf Nergaard:

Dok
257.50

"Hildisch's patenter.

Vedlagt oversender jeg avskrift av en fortegnelse over Hildisch's patenter i kraft august 1946. Fortegnelsen er sat opp av Bryhns Patentkontor A/S.

Erstatningsdirektoratet har etter aa ha innhentet sakkyndig uttalelse om patentene, besluttet at Hildisch's bo under Erstatningsdirektoratets forvaltning for fremtiden ikke skal betale patentavgiftene, da man ikke finner det regningsssvarende aa opretholde disse patenter som ansees uten økonomisk verdi. Jeg finner det riktig aa meddele Dem dette, (!) og De vil forstaa at boet altsaa ikke vil betale fremtidige patentavgifter, hvorfor patentrettighetene vil utgaa medmindre De skulle ~~villig~~ finne selv aa ville betale avgiftene for midler De maatte kunne skaffe tilveie. (!)

Skrivelsen trenger intet kommentar. Den viser en økonomisk gresshoppepolitikk hos herskapene, som uvegerlig fører i avgrunnen.

Skyggen fra slike juridiske ravner kan kvele mye skapende liv i et folk, men de begynner naa aa føle sig i skuddlinjen. Synd at vi ikke har en Daumier til aa tegne dem under fluktén mot det siste treet...

Eksempelvis kan nevnes at patentene angaar fremgangsmaatene ved behandling av spise fett, behandling av fisk, særlig sild før dennes ~~nedsalting~~ nedsalting, overføring av reker og ligekrepsdyr i en holdbar form, behandling av fisk, særlig sild, fremstilling av smak- og luktfri olje av fiskelever, behandling av ferskt hvalkjøtt, fremgangsmaate ved fremstilling av herdet olje av olje vunnet av spekk ~~sk~~ eller av annet fettholdig vev av sjødyr.

Forminlig
Selvsagt er behandlingen av Hildischboene ulovlig retsstridig, unfair og utilbørlig og alt paa u.

Alle disse patentene er allerede avlyst og de vil aldri bli anvendt. De er derfor ugyldige og de som har kjøpt dem har betalt for ingenting. De som har kjøpt dem har betalt for ingenting. De som har kjøpt dem har betalt for ingenting.

Det kommer til aa bli iskoldt omkring de gjenlevende av den lille flokken som førte an i rettssviket, for aa redde sitt eget skinn. Er det allerede! Typisk var det hvordan hovedmennesket² hyldet høvdingen da denne nylig døde. Herrene Berg, Arntzen og ~~hvor~~ Gunnar Mellbye, ikke aa forglemme, skrev ekstatisk i avisene om den ~~støxx~~ avdødes straalende innsats. Og ved Baaren forrettet naturligvis/ ^(folkedommeren herr) Berggrav!

Naa kommer det kanskje en streng tid for ravnene. De ~~maa~~ nok gylpe opp megen anstrengt krisejuss, flakse meget bak kulissene for aa faa iscenesatt "overvaaking", ^(avlytting av telefon) ulovlig aapning av post, "arrestasjoner" og mange andre desperate tiltak, som nødtvungne "injurie"-søksmaal mot "ryktemakerne" - før de mørklagte ~~agjensingen og~~ "hard facts" kommer frem i dagen, og det endelig blir rett i sakene....

Men ingen rett kan da gjenopvekke Dietrich Hildisch, hans hustru og de andre justisofre fra de døde. Hvor mange er det som sørger over at de døde, ~~kanskje~~ knekket av uretten og uloven, uten en stripe av lys i dødsstunden?

Man maa huske paa at dette skjedd etterat krigen var slutt og den lossungne Solemske og Bergske rettsstat hadde holdt sitt innto med dommere som delvis var aapenbart inhabile. Det var scener verdig en DAUMIERS pensel aa skildre aatselgribber, ravn og velgjødde emigranter, som missbrukte Norges nasjonale symboler og veltet sig i "hevners" orgier foran ett til iskulde og overgrep systematisk ophisset og bedradd folks øine. Naa skulde folk faa det godt etter den fæle jerntiden: Bare forsyn dere hos "landssvikerne". Iscenesetterne var utpregede feiginger, av den typen som helst gaar i uniform i f r e d, og som hadde skjult gullhjelm og rømt som ~~benimer~~, dengang det knep for Norge. Med rikssymboler tapetsert over hele kroppen og bevestet til tennene veltet Gjemmefronthorder (og "Rikspoliti"?) inn till vergeløse, lovlydige mennesker, hvor de rapset, stjal, plyndret og øvet vold - "arresterte". ~~Særlig~~ var demokratene ivrige etter uniformer, reale krigsdekorasjoner, frontkjempermerker. Herrene lyste av mindreverdighet. Bare den omstendighet at Generalk Böhme stod i landet med en halv million velsdisciplinerte, uslåtte ~~xx~~ tyske tropper reddet justisofrene fra massakre.

Iscenesetterne, eller de ansvarlige, blandt beaumonten, slik som "riksadvokat" Sven A r n t z e n, fulgte fra sine festbetonte bolier rettsutviklingen med lystne øine - mens de skaalte for "vaare allierte venner!" og denne dødbringende seirs organisatorer. Seiren som drepte Europa, og som vil drepe dem selv.-

Ingen domstol kann bygge opp igjen de tusen^{an} ødelagte hjem, Drammensveien 61, og bringe det berømte Nature morte av Frans Snyders paa plass igjen! Hvem kan bringe rett, ro og orden i det formués- og eiendomskompleks, som etter "frigjøringen" ble ødelagt av den nye norske rettsUordens menn - Ø i Hildisch's tilfelle, eller i titusener

Torskrante girde

Hilde-
fett!

skal betales med aksjer
Hildisch, m.m.

Han sa til mig forleden at han følte paa sig at han kom til
aa dø til vinteren, saa fra dette justisoffers side er neppe mer
aa frykte.

Han hevder at ~~han~~ hans 1054 aksjer i De-No-Pa som
han i sin tid ble tvunget aa selge til ~~Lilleborg~~ Lilleborg voldte
ham et milliontap grunnet unnerpris. Under okkupasjonen gjør H. sig
forgjeves sit krav paa reell behandling i aksjetransaksjonen gjelle
overfor Lilleborg. Tyskerne engasjerte til forsvar for Lilleborg
sin faste juridiske raedgiver HRadvokat Gunnar Mellbye, Tollbodgt.
32, Oslo. Om denne jurist som etter hvad er oplyst for undert. innla
sig fortjeneste under sitt forsvar for en av de kommissariske stats-
rander som ble frifunnet - skriver Friheten bl.a. 28.6.46, uten at det
kan sees at herr Mellbye er gaatt til søksmaal mot bladet:

" Under krigen var Gunnar Mellbye juridisk raadgiver
for det tyske svindlerforetagende "Kordag". Haa delte
samme person som en ledende mann i rettsoppjøret, bl
a. som tilsynsmann for landssvikere (!), som for
eksempel generalkonsul Hildisch."

Som det vil fremgaa av denne redegjørelse er HRadv. Gunnar
Mellbyes (og hans fullmektig ^{laf} O. Bergaards) virksomhet som tilsynsmann
i Hildischfamiliens boer. et alvorlig kapittel, og bør vel i sin
tid gaa underkastes-eff.-granskning-av-uhildede i forbindelse med
det offentliges som det synes uhyrlige behandling av tilfellet
Hildisch *og hans boer*.

XXXXXXXXXX
Nok 25.7.50 Etter intenst arbeid av overlage Leikvam, som mente
at Hildisch ikke taalte fengselsopholdet ble han løslatt 12. april
1946. Traadtrekkenne taalte nokk ikke denne løslatelse. Det dreiet
desuten sig jo her om store verdier som det ugenert skulde skaltes og valtes
med. Den 26 april sa me aar kom det fire bevopnede menn under
ledelse av dav. politifullmektig, cand.jur. August A. Butenschøn jr.
avdøde ut paa Fru Hildisch' eiedom Odden paa Cust og hentet ~~han~~ den dengang
80-aarige syke gamle mann. Da Hildisch ikke kunde gaa ble han etter
eget sigende ført paa en gjødselkjerre ombord i Vekteren 2, som hadde
besetning paa 7-8 vepnede menn. Han ble først ført til Ramms

Aksje, kapital
Men vi skal se ut. Ukjent
Hildisch
Weyland
Butenschøn
Butenschøn jr.
Butenschøn jr.
fr. Butenschøn fortalte at det var av riks-
advokat A r n t z e n som hadde forlangt inn-
settelse. *Butenschøn 26. juli 1949 (Tusday)*

Han ble fortalt senere at...
~~syndus~~. Men dette skapte selvsagt ikke den nødvendige ro
 hos traadtrekkerne og "folkets rettsbevissthet" for ikke
 å tale om Erstatningsdirektorats og "forvalternes" handlings-
 frihet. Saa Hildisch ble snart sent til Aakebergveiens fengsel.
Med ordre om umiddelbar fangelse
 Paa overlege Leikvams ~~innstendige~~ innstendige
 anmodning til retten ble han saa løslatt den 20. desember 1947.

Det var ikke stort igjen av Hildisch naa, døden kunde komme hvert øieblikk, men en glødende vilje til å leve holder ham ennaa oppe. Jeg traff ham nede paa et lite værelse paa Kurbadet. Han var nektet å bo i huset paa Cust. Han fortalte at hans store garderobe var vekk, stjaalet, bl.a. en ~~portpels~~ med ^{nutja og} sibirisk oterkrave til kr. 15.000.- Han gikk i en bukseb som kneet stak ut av. Han var synlig merket av å være en borger av rettsstaten Norge.

Men han hadde opplevet verre ting en å være levnet en gammel bukse! *Brakt historien*

Et ikke uviktig maalt for Norges nye makt-
 havere var å faa frie hender paa den herskapelige eiendom Drammensveien 61 med 14 monterte rum, kjendt for sit verdifulle innbo og kunstsatter, i allt vesentlig tilhørende fru Hildisch, i henhold til tinglyst ektepakt i Christiania den 6. august 1896

Det bemerkes at Erstatningsdirektoratet ikke har funnet grunn til å angripe fruen for hennes holdning under okkupasjonen. Hun Eiet Drammensveien 61 med innbo og 1/3 del Weinichs gt. 25 (C. Hildisch Lørfabriker) og eiendommen Odden paa Cust. For å vekke Erstatningsdirektoratet og dets tillitsmenn i Hildischboens til ettertaake kan opplyses at:

ETTERAT Drammensveien 61 - uten eierens samtykke -
 er utar meddelose til eier eller arvinger
 er tæmt for innbo, utstyr og kunst, og
 eller arvingers
 ETTERAT Drammensveien 61 e uten eierens samtykke er
 BEVET MED pluss tjenerbolig, garasje til 4 biler, og

Etter at et "konsortium" i hurt og hast paa den for Hildisch-
huset ryddiggjorte tomt haadde opført 3-tre 5-etasjes aksjebygg -

er dermed almenheten stillet overfor et av de groveste rettsbru
i hele oppgjørets historie. Hvis dette skal forestille lev.-oppgjør hvordan

hvordan kommer da av rettsvikoppgjøret til aa se ut?
Her Hildisch er enda ikke dømt, ikke engang tiltalt. Men dommen

Men dommen har aapenbart Paal Berge og Solems elever tatt

paa forskudd.

Meget tyder paa at nedrivningen av det store herskaps hus er
skjedd for aa skjule de store forsvinningsnummer, som dog
ikke hadde været mulige uten aa fjerne Hildischfamilien
fra eiendommen saa det ble klar bane, for "beslagleggelser som
straffelovens § 257 naa er omskrevet til, NB naar det er de "
rette som foretars eiendomsinngrep mot vergeløse og etter at
man har paralyisert den offentlige opinion og ved glasshuspressen
hjelp skapt "folkets rettsbevissthet".

Da Hildisch var bragt avveien og i fengsel, maatte man
for aa faa frie hender til "forvaltningen" ogsaa fjerne fru H.
Hun ble bragt til sitt landsted paa Oustøen. Her ble den syke
gamle dames død direkte paaskyndet ved at hun maatte ligge paa
paa et værelse med nedtil 6 kuldegrader. Hennes konstitusjon var
nemlig slik at hun frøs, hvis det ikke var minst 22 varmegrader.
I tre uker maatte hun vente paa aa komme inn paa Bærum sykehus.
Hildisch sier at da hun laa og stred med døden paa Bærum syke-
hus ble han av politiet nektet aa besøke henne inntil hun laa
bevisstløs. Da fikk han være hos henne i en time eskortert av
to politimenn. Man maa huske paa at det siste han hadde sett
av sin syke hustru x var under arrestasjoner av ham i "de herli-
maidager 1945" da hun faldt bevisstløs om etter at represen-
tantene for Paa Berge rettsstat og Hjemmefront hadde revet ham
ut av hennes armer i avskjeden.
fra henne. Hans sellekamerat H. forteller at den gamle mann
etter tilbakekomsten fra sin hustrus dødsleie laa og graat hel-
natten og gjentok : Hun kjendte mig ikke !

(Hoi og hopp hvor det rusler og gaar mot dommens dag!)

ETTERAT et "konsortium" tre store aksjegaarder paa spekulasjon

Hvis dette skal forestille landssvikoppgjør, seer vi

[The remainder of the page contains extremely faint and illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the document.]

Til sin hustrus begravelse ble han eskortert av bevæpnet politi paa samme maate. Man maa ikke ett eneste øieblik tape avsyne som myndighetene gjorde til øiding at det her dreier sig om en syk og skrøpelig gammel mann som ikke skulde ha været i fængsel en eneste dag. Kfr. overløge Leikvams arbeid for aa faa ham ut.

Han hadde været gjenstand for grov misshandling i Aakebergveiens fængsel. En dag kom en fængselsfunksjonær i paa sellen. Hildisch satt paa en stol og kunde i reise sig til rettstilling for pygmeen. Denne sparket da dobbelt brok paa Hildisch, som siden har voldt ham store besværligheter og lidelse

Hans sønn der som politisk fange var død i Ilebu konsentrasjonsleir ^{og} var blitt begravet paa Hildisch' familiegravsted ble gravet op og begravet paa et annetb sted paa kirkegaarden. I et brev av 15.8.46 til advokat Hench Bugge skriver Hildisch bl.a. at myndighetene, de kirkelige, kirkeverge Ladv. Hansen med bifall av biskop Berggrøy "nektet aa aa la henne bli begravet i familiegravstedet (legatgravsted) for 6 personer som jeg hadde kjøpt for over 20 aar siden. ~~Jag hadde~~ Hvorfor myndighetene nektet mig og min familie plass ivaart eget gravsted er vel et tegn paa at myndighetene ikke er enige i gravskriften paa graven: Hvil i fred. At øvrigheten i rettfærdsstaten Norge har en slik mentalitet, erindrer mig om en kommentar i 2. Mosebok:

"Ve den øvrighet, der av menneskefrykte skremt av mengdens skrik, ikke vaager aa nekte urettferdige krav".

Men ennaa fler av Hildischfamilien maatte i 1945 settes ut av spillet for at emigrantene skulde faa vist sin generøsitet overfor "vaare Allierte Venner" og sin forvaltningskun i Drammensveien 61. Hildisch' datter fru Edna Forbech ble sammen med sin mann disponent Ørnulf Forbech "arrestert" 10. mai 1945 og først førs til Ileby, siden til Bredtvet. Ekteparet hadde tv linger paa 4½ aar, og et barn paa ti maneder. Fruen har for

medlemskap faatt et ~~medlemskap~~ forelegg paa kr. 5000.-
 Hun satt 33 dager i fengsel.

Ved hennes arrestasjon befandt sig en Guadanini violin
 i Drammensveien 61. Den var hennes eiendom og verdsatt til kr.
 16.000.- Den er forsvunnet. Befinner den sig i England.

Som bekjendt ble det i den glade sommer 1945 av glade
 givere gitt mange kostbare gaver tilhørende vergeløse justis-
 ofre til henrykte allierte venner, som vel ikke altid visste
 at givernes i rusen disponerte over ^{gods} nestens. Denne gavmildhet
 utfoldet sig som bekjendt høit oppe paa rangstigen. Det
 finnes meget tyvegods idag i inn- og utland fra "rettsopgjøret"
 og en lynsvar husundersøkelse paa visse steder i straffeproses-
 suelt korrekte ^{fermer} vilde nokk ha bragt store verdier for dagen
 hos de rettsbevisste.

Meget er nokk ogsaa omsatt hos kunsthandlere
 i utlandet, men vaare hjemlige har ikke været borte de heller.

~~Dokumentation~~

Er det saa at disponent Th. Wasteson i A/S
 Blomquist (Dir.A.M. Vik) Har hentet endel malerier i
 Drammensveien 61 ? Bl.a. et svært Stilleben av Frans SNYDERS ?
 Alle vedkommende maa jo være opmerksom paa at det er ulovlig
 selv i dagens Norge aa selge eiendom før en mann har faat dom
 uten hans santykke.

Kunsthandleren handlet naturligvis i et
 HØJERE AUFTRAG og er strafferetslig vel likesaa ren som
^{sne} nyfallen. Det er slike folk bestandig.